

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sütő Katalin ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Moldován és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Moldován András ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. április 4. napján meghozott 65.P.24.893/2016/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 28.000 (huszonnyolcezer) forint fellebbezési illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

A felperes végleges keresetével 350.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére, valamint a 2012. március 19. napján felvett jegyzőkönyv és tanúsítvány elnevezésű okirat kiállításának alapjául szolgáló bizonylat kiadására kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy az alperes jogszabálysértően foglalta közokiratba 2012. március 19-én az **O. J. Bank** Zrt. ügyfél felkérésére az **O. Bank** Nyrt. alkalmazottainak a 2008. május 29-i kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondására vonatkozó nyilatkozatát. Szintén jogszabálysértően tanúsította a felperesnek és adóstársának az **O. Bank** Nyrt.-nél vezetett hitelszámlán 2012. március 7-én fennálló tartozásának összegét. Az **O. Bank** Nyrt. munkatársai nem képviselhették volna az **O. J. Bank** Zrt.-t, ezért az alperes jogsértően, a 37/2003. (X. 29.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) figyelmen kívül hagyásával járt el, amikor nyilatkozatukat a hitelező felmondásaként jegyzőkönyvbe foglalta. Az **O. H. I. H. B. O.** Főosztálya által rendelkezésre bocsátott elektronikus bizonylat alapján a tartozást ténytanúsítványban nem rögzíthette volna, a banki nyilvántartás ugyanis nem közhiteles nyilvántartás, míg a ténytanúsítvány csak közhiteles nyilvántartásban szereplő tények igazolására szolgálhat. Így az alperes által kiállított ténytanúsítvány nem felel meg a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 111. és 136. §-ában foglaltaknak. A felmondási nyilatkozat jegyzőkönyvi formában való rögzítése pedig nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) előírásainak. Az alperes által jogszabálysértően kiállított közokirat felhasználásával közvetlen végrehajtást kezdeményeztek ellene és édesanyja ellen, amely

eljárásban árverésen kívánják értékesíteni a lakóhelyükül szolgáló ingatlant. A végrehajtási eljárásban őt ért állandó stresszhelyzet miatt megváltozott életmódja, az idegeskedés inzulinrezisztenciát okozott nála, rendszeres ellátásra szorul, gyógyszeres kezelésben részesül. Érvéle szerint élethelyzetének előbbi változása az alperes magatartásának következtében állt elő, a jogsértő okiratszerkesztő tevékenységgel okozott nem vagyoni kárát 350.000 forintban számította fel.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Azzal védekezett, hogy a közokirat kiállítása során a Kjtv. rendelkezéseinek megfelelően járt el, a kiállított okirat nem jegyzőkönyv, ezért arra az IM rendelet nem alkalmazható, viszont az megfelel a Kjtv. 111. §-ában és 136. §-ában foglalt rendelkezéseknek. Az ügyfél felkérése a felmondást megalapozó tartozás összegének, a felmondás tényének és a kézbesítés jogkövetkezményének ténytanúsítványban való rögzítése volt. A tanúsítványt a rendelkezésére bocsátott elektronikus bizonylat és a hitelező képviselőinek nyilatkozata alapján a jogszabályoknak megfelelően állította ki, így a felperesnek kárt nem okozhatott. Hangsúlyozta, hogy felelőssége a tanúsítvány tartalmi valódiságáért, nem pedig a tanúsított tény, illetve körülmény valódiságáért, illetve helytállóságáért áll fenn. Az okirat kiadása iránti kereset előterjesztésére a felperesnek nincs keresetösségi joga, mert a peres felek között sem polgári, sem pedig közhatalmi jellegű jogviszony nem jött létre, de az okirat kiadására azért sem kötelezhető, mert a bizonylat nincs a birtokában, annak átadására nem került sor, csupán az elektronikus nyilvántartásba való betekintést biztosították részére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 30.000 forint perköltség alperes részére, míg 15.000 forint feljegyzett kereseti illeték Magyar Államnak való megfizetésére.

Az ítélet indokolása szerint a bíróság a keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdése és 349. § (1) bekezdése, valamint a Kjtv. 111. § (1)-(2) bekezdése és 136. § (1) és (2) bekezdése alapján bírálta el. A hitelező meghatalmazottjaként való eljárást érintő, valamint a bizonylat tartalmával kapcsolatos hivatkozásokat nem tartotta érdemben vizsgálhatónak, mert álláspontja szerint a felperesnek ezen körülmények vitatására az adott per keretei között nincs anyagi jogi jogosultsága. A felperes valójában a közokirat fizetési kötelezettséget eredményező hatását sérelmezte, ami az alperessel szemben indított perben nem kifogásolható. Ennek ellenére vizsgálta, hogy az alperes a ténytanúsító okirat kiállításakor jogszerűen járt-e el és ezzel okozati összefüggésben okozott-e kárt a felperesnek. A Pesti Központi Kerületi Bíróság nem jogerős eseti döntésének indokaira utalva mindenekelőtt megállapította, hogy az alperes helyettese által kiállított jegyzőkönyv és tanúsítvány elnevezésű okirat a tartalmát tekintve ténytanúsító okirat. Ebben az okiratban a közjegyző jogi jelentőségű tényeket közhitelesen tanúsított, nevezetesen azt a tényt, hogy az előtte megjelent személyek felmondó nyilatkozatot tettek azzal, hogy azt a felmondás postára adását követő ötödik munkanapon kézbesítettnek tekintik, és hogy a közjegyző rendelkezésére bocsátotta az **O. Bank Nyrt.** hivatkozott főosztálya azt az elektronikus okiratot, amelynek alapján szintén tényként rögzítette a felperes hitelezőnél vezetett bankszámláján 2012. március 7-én fennálló tartozását. A közjegyző így a ténytanúsítványban azt tanúsította, hogy 2012. március 19-én március 7-i dátummal a közokiratban rögzített összegű tartozást tartott nyilván az **O. Bank Nyrt.** számítógépes rendszere a felperes és adóstársa vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes helyettese a Kjtv. 111. §-ának és 136. §-ának megfelelően rögzítette a hitelező képviselőjében eljáró és képviselői jogosultságukat igazoló személyek nyilatkozatát. A felmondás joghatályt a felperes és az **O. J. Bank Zrt.** hitelező viszonylatában kiváltó, így ténytanúsító okiratban rögzítendő ténykörülmény, miként a felmondás alapjául szolgáló releváns tények, így a tartozás ténye és ennek összege is. Ez utóbbiakat a bank

elektronikus nyilvántartásába történő betekintéssel, elektronikus bizonylat alapján rögzítette az alperes helyettese. A közjegyző nem volt köteles vizsgálni az előbbi tények jogszerűségét és valóságát, így nem kellett vizsgálnia, hogy az **O. Bank Nyrt.** alkalmazottai a hitelező képviselőjében tehettek-e felmondó nyilatkozatot és a felperes valóban tartozott-e az elektronikus bizonylaton szereplő összeggel. A közjegyzőnek a rendelkezésére bocsátott okiratok, a meghatalmazás és az elektronikus bizonylat alapján a meghatalmazottak nyilatkozatát, a tartozás elektronikus bizonylattal igazolt tényét kellett rögzíteni. E nyilatkozatokért a nyilatkozó, illetve az elektronikus bizonylatot kiállító **O. Bank Nyrt.** tartozik felelősséggel, nem pedig az alperes. Az eljáró személyek képviselői jogosultságának, a tartozás tényének és összegének vitatásával kapcsolatos igényét a felperes a hitelezővel, illetve annak képviselőjeként eljáró **O. Bank Nyrt.**-vel szemben érvényesítheti.

Az alperes eljárásának jogsértő jellegét az előbbi indokok szerint egyrészt azért nem látta megállapíthatónak, mert a felperesnek erre nincs jogi érdekeltsége, az állított jogsértések ugyanis nem az ő kérelmére indult eljárásban történtek, másrészt pedig a releváns tények közokirati rögzítése nem is volt jogsértő, így jogellenesség nem áll fenn. Miután az alperes jogsértést nem követett el, kárt sem okozott. A ténytanúsítvány valóban alapjául szolgált a felperessel és édesanyjával szembeni követelés érvényesítésének, azonban az alperes állított jogsértő magatartásával nincs összefüggésben, hogy ez az élethelyzet a felperes egészségügyi állapotában romlást okozhatott. Ez a hátrány a tartozás érvényesítésével állhat összefüggésben, aminek a ténytanúsítvány nem kizárólagos oka. A teljesítés elmaradása okozta ugyanis, hogy a felperesnek végrehajtással fenyegetett tartozása áll fenn, aminek folytán az ingatlan kiürítésére lehet köteles. Mindez az alperesnek nem róható fel, így az egészségi állapotromlás további bizonyítását szükségtelennek látta.

Az okirat kiadására irányuló kereset teljesítésére azért nem látott lehetőséget, mert az okiratnak, illetve adatnak az alperes nincs a birtokában, az elektronikus bizonylat nem áll a rendelkezésére. A felperes nem ügyfél abban az eljárásban, amelyben a bizonylat felmutatásra került, így az alperes azt nem is lenne köteles a felperesnek kiadni, de a felperes nincs elzárva attól, hogy a végrehajtási eljárásban kérje a felmondás alapjául szolgáló tény bizonyító elektronikus bizonylat rendelkezésre bocsátását.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett. Elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást, másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján. Fellebbezése indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a kárfelelősség feltételei közül csak a jogellenesség kérdésével foglalkozott, de nem teljes körűen, mert figyelmen kívül hagyta az IM rendelet előírásait. A további kárfelelősségi elemekre vonatkozó bizonyítási indítványát mellőzte és alap nélkül minősítette a pert közigazgatási pernek. Az elsőfokú eljárásban előadott érvelését részben megismételve kiemelte, hogy az alperes a .... ügyszámú közokirat elkészítése során nem tartotta be az IM rendelet 1. § (1) bekezdés i) pontjában, 2. § 7. és 19. pontjában, 8. §-ában és 10. § (4) bekezdésében foglalt előírásokat. Nem mellékelte a közokirathoz a meghatalmazást, a cégkivonatot, az aláírási címpéldányt és az elektronikus nyilvántartásból rendelkezésére bocsátott bizonylatot. Az alperes a közokirat készítése során jogszabályt sértett, ami a jogellenességet akkor is megalapozza, ha ezt az alperessel szemben az adott perben nem kifogásolhatná. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a szerződésen kívüli károkozás miatt indult perben az anyagi jogi jogérvényesítési jogosultsága nem vitatható, miután kártérítési jogviszony a felperes és az alperes között jött létre. A perbeli legitimációját az is megalapítja, hogy a közokirat rá nézve joghatással bír, így a jogszabály előírásainak figyelmen kívül hagyása ügyféli minőségének hiányában is hátrányos következményekkel járhat. Az elsőfokú bíróságnak ezért teljes körűen vizsgálnia kellett volna, hogy

az alperes a közokirat készítése során a jogszabályoknak megfelelően járt-e el. A 3/2004. számú Polgári jogegységi határozat indokolása szerint a közjegyző közokirat készítési tevékenysége önálló nemperes eljárás, amire az egyes közjegyzői nemperes eljárásokról szóló 2008. évi XLV. törvény 1. § (1) bekezdése szerint a Pp. szabályait kell alkalmazni. A Pp. 67. §-a szerint jogi személy nem járhat el egy másik jogi személy meghatalmazottjaként, ezért a közjegyzőnek a Pp. 72. §-a szerint eljárva észlelnie kellett volna, hogy a per tárgyát képező közokirat-szerkesztési eljárásban az **O.** Bank Nyrt.-nek nincs képviseleti jogosultsága. Az alperes a képviseleti jogra vonatkozó szabályok megsértése miatt a közokirat készítése során jogellenesen járt el. Ezenkívül önmagában is jogellenes, a Kjtv. 132. § (1) és (2) bekezdésével ellentétben az a tény, hogy a közjegyzői okirathoz az **O.** Bank Nyrt. meghatalmazását nem fűzték hozzá, így nem állapítható meg az sem, hogy a meghatalmazás megfelelt-e az előírt alakszerűségnek. Az előbbi jogszabálysértéseket az elsőfokú bíróságnak is meg kellett volna állapítania.

Nem tartotta helytállónak az elsőfokú bíróságnak a jegyzőkönyv és ténytanúsító okirat szabályszerűségére vonatkozó következtetését sem. Álláspontja szerint a perbeli közokirat nem ténytanúsítvány, egyrészt mert a Kjtv. 136. § (1) bekezdés egyetlen alpontjában szereplő ténynek a tanúsítását sem tartalmazza, másrészt nyilatkozatról és annak tartalmáról, mint tényről tanúsítvány nem állítható ki. A közjegyzőnek nincs jogosultsága arra, hogy az ügyfél nyilatkozatának tartalmát közokiratba foglalással közhiteles tényné alakítsa. Ténytanúsítvány a Kjtv. 142. § (2) bekezdésének megfelelően csak a nyilatkozat közléséről állítható ki. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes egyéb jogi jelentőségű tényeket tanúsított volna, mert a Kjtv. 136. § (1) bekezdésében foglalt felsorolásban nem szereplő esetekben ténytanúsítvány kiállítása nem lehetséges. A felmondás az elsőfokú bíróság megállapításával szemben nem tény, illetve ténykörülmeny, hanem nyilatkozat, a kézbesítettségre vonatkozó megállapítás szintén csupán nyilatkozat, ami nem minősíthető a Kjtv. 136. § (1) bekezdés g) pontja szerinti jogi jelentőségű ténynek. A hivatkozott bizonylat nem reprodukálható, nem áll a közjegyző rendelkezésére, így bizonylatról nem lehet szó, pusztán egy be nem azonosítható elektronikus nyilvántartásból származó adatról, ami viszont közhitelesség hiányában a Kjtv. 136. § (1) bekezdés i) pontja szerint ténytanúsítványban szintén nem rögzíthető. Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a felmondás alapja nem a fennálló tartozás összege, hanem a közjegyzői okirat jegyzőkönyvi részében rögzített azon körülmény, hogy az adósok a fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget. Ennek megfelelően a tartozás összege sem minősülhet tanúsítványba foglalható jogi jelentőségű ténynek, a közjegyző legfeljebb azt a tényt foglalhatta volna tanúsítványba, hogy a pontosan meghatározott bank pontosan meghatározott nyilvántartásában az adott napon milyen összeg szerepelt, magát az összeget azonban nem lett volna jogosultsága tényként rögzíteni. A közjegyző a tartozás összegének egy bizonytalan elektronikus nyilvántartás alapján való közjegyzői tanúsítványba foglalásával a felperest a bizonyítási teher szempontjából is hátrányos helyzetbe hozta. A per tárgyát képező közokirat az előbbi indokok miatt a megnevezése ellenére nem ténytanúsítvány.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló következtetéssel megalapozott ítéletet hozott. A fellebbezésben előadottak nem indokolják sem az elsőfokú ítélet megváltoztatását, sem pedig annak hatályon kívül helyezését. Vitatta, hogy a per tárgyát képező közjegyzői okirat a fellebbezésben megjelölt hibákban, illetve hiányosságban szenvedne. A felperes tévesen értelmezi a Kjtv. fellebbezésben felhívott rendelkezéseit, ugyanis a törvény a tanúsítható jogilag releváns tények körét nem korlátozza. Ezért lehetősége volt tanúsítani a felmondás tényének megtörténtét, illetve a felperes tartozásának az **O.** Bank Nyrt. nyilvántartásában szereplő összegét is. Hangsúlyozta, hogy az IM rendelet hatálya az adott okiratra nem terjed ki. Az okiratszerkesztés és ténytanúsítás nem tartozik a

nemperes eljárások körébe, a Pp. 67. § (1) bekezdés i) pontja nem alkalmazható, így a felperes meghatalmazással, illetve a meghatalmazott eljárásával kapcsolatos jogi álláspontja nem helytálló. Kiemelte, hogy a felperes fellebbezése még utalást sem tartalmaz arra, hogy az okiratszerkesztés vélt hibái milyen összefüggésben állnak a nem vagyoni kárral.

A Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéltábla a felperes fellebbezését aaptalannak találta, és elsőként azt vizsgálta, hogy van-e az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltta tévő ok. Annyiban osztotta a felperes fellebbezési érvelését, hogy az elsőfokú ítélet indokolása valóban több vonatkozásban ellentmondásos. Az elsőfokú bíróság elsőként úgy foglalt állást, hogy a közjegyzői okirat fizetési kötelezettséget eredményező hatását a jelen perben alappal nem kifogásolhatja a felperes, majd ezt követően mégis azt vizsgálta, hogy a közjegyzői okirat kiállítása a Kjtv.-ben foglaltak szerint történt-e és arra a következtetésre jutott, hogy az okirat kiállítása jogszerűen történt. Annak ellenére, hogy jogellenes magatartást sem látott megállapíthatónak, az okozati összefüggés és a felróhatóság hiányát is megállapította. Annyiban szintén helytálló a felperes fellebbezési érvelése, hogy a jelen per nem közigazgatási per, hanem közhatalmi jogkörben okozott kár megtérítése iránti per. A közigazgatási perre utalás feltehetőleg elírás, tekintve, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján bírálta el. Az indokolás előbbi ellentmondásai azonban önmagában nem tették szükségessé az elsőfokú tárgyalás megismétlését és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A jogellenes magatartást az alábbi indokok miatt nem kellett vizsgálni, így ennek érdekében további bizonyítási eljárás lefolytatására nem volt szükség és nem is volt lehetőség, tekintve, hogy a feleknek ebben a körben nem volt az elsőfokú eljárásban fenntartott és nem teljesített bizonyítási indítványa. Ezért a Pp. 252. § (3) bekezdésén alapuló hatályon kívül helyezési ok nem állt fenn, az ítéltábla érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. Az elsőfokú bíróság a per elbírálása szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg és az ítéltábla a döntésével is egyetértett, de egyáltalán nem osztotta annak ellentmondásos indokait.

Abból kellett kiindulni, hogy a felperes egyfelől nem vagyoni kártérítés iránti igényt érvényesített, aminek jogalapja a Ptk. 349. § (1) bekezdése és 84. § (1) bekezdés e) pontja. Az igénynek az volt a ténybeli alapja, hogy alperes a közhatalom gyakorlása során a felperes személyiségi jogát, az előadott tények szerint a testi-lelki egészséghez való jogát sértette meg, ugyanis az általa kiállított okirat felhasználásával indult a felperes és adóstársa ellen végrehajtási eljárás, amelynek során árverésen kívánják értékesíteni a felperes és édesanyja lakóhelyéül szolgáló ingatlant. Ugyanakkor azt a felperes maga sem állította, hogy a perbeli okirat, illetve annak kiállítása sértette volna a személyiségi jogát, hanem azt állította, hogy az okirat felhasználásával indult végrehajtási eljárás váltotta ki az általa állított jogsértést. Annak van jelentősége, hogy a hitelező végrehajtás megindítása iránti kérelmét elbíráló közjegyzőnek kell vizsgálni a végrehajtás elrendelése során azt, hogy fennállnak-e a végrehajtási záradék kibocsátásának a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésében és a Kjtv. 112. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott konjunktív feltételei. Ha az alperes helyettese által kiállított perbeli okirat nem alapozza meg a végrehajtás elrendelésének feltételeit, akkor a végrehajtás elrendelése iránti kérelmet kell az eljáró közjegyzőnek elutasítani. Nincs ezért alapja annak a felperesi érvelésnek, hogy önmagában a per tárgyát képező okirat bármiféle hátrányt tudna okozni a számára, hiszen az nem feltétlenül szükséges eszköze a végrehajtás elrendelésének, mert az elrendelésről a kérelem benyújtásakor az irányadó jogszabályok alapján valamennyi konjunktív feltétel teljesülése esetén lehet dönteni. Ebből következően, ha a végrehajtást nem az alperes, hanem más közjegyző rendelte el, nem állnak fenn azok a feltételek sem, hogy a perbeli okirat kiállítója együttes károkozónak minősüljön és őket egyetemleges felelősség terhelje.

Az előbbiekből következik, hogy egyfelől csak az az eljárás lehet a közhatalom gyakorlása során a felperes személyiségi jogát sértő és ezáltal nem vagyoni kártérítési igényt megalapozó eljárás, amelyben a felperes is ügyfél. Ez az eljárás pedig a végrehajtási eljárás, amelyben a felperes édesanyjával együtt a végrehajtási eljárás adósa. Az adott okirat kiállítása kapcsán indult eljárásban a felperes ügyféli minősége nem állapítható meg, a közjegyző eljárására a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény szabályai nem alkalmazhatók. A felperes ezenkívül abból az okból sem ügyfél, mert a perbeli okirat kiállítása önmagában semmiféle jogkövetkezménnyel nem járt rá nézve, az előbbieik szerint ugyanis a végrehajtás elrendelésének konjunktív feltételeit a végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelem elbírálásakor kell vizsgálni. Így a végrehajtás elrendelésekor lehet és kell is azt megítélni, hogy az okirat a felperes által a fellebbezésben is előadott jogszabályi feltételeknek megfelel-e és annak alapján helye lehet-e a végrehajtási záradék kibocsátásának. Mint ahogy arra a felperes maga is hivatkozott, a záradék kibocsátása ellen a perbelivel azonos jogi érvek alapján jogorvoslással élt, azonban az nem volt sikeres.

A perbeli okirat kiállításával összefüggésben ezért nem áll fenn a közhatalom gyakorlása során történt károkozás ténybeli alapja. Másrészt viszont szükségtelen az okirat kiállítása körülményeinek, annak jogszerűségének vizsgálata, mert a felperes nem vagyoni kárigényt érvényesített, amit csak személyiségi jogsértés alapíthat meg. A felperes személyiségi jogát viszont önmagában a perbeli okirat és annak tartalma nem sérti és nem is sértheti, mert nem minősíthető a felperes személye elleni semmilyen támadásnak. Személyiségi jogsértés csak a személy elleni támadás lehet, azt pedig az Alkotmánybíróság a 46/1991. (IX. 10.) AB határozatban egyértelműen kinyilvánította, hogy az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogot az alaptalanul elrendelt végrehajtás sértheti. Az lehet személyiségi jogsértő, ha valaki ellen kellő alap nélkül állami végrehajtási kényszerrel vesznek igénybe. A perbeli okirat azonban alkalmatlan arra, hogy a felperes személyiségi jogát megsértse, ezért nem kellett a kiállítás körülményeit, annak jogszerűségét vizsgálni.

Ugyanakkor az ítéletábra megjegyzi, hogy nem értett az egyet az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perbeli okirat kiállítása a Kjt.-ben foglaltaknak megfelelt volna. A felperes helytálló fellebbezési érvelése szerint a Kjt. 136. § (1) bekezdésének egyes alpontjai határozzák meg, hogy miről állítható ki ténytanúsítvány. A Kjt. 137-146. §-ai egyértelműsítik, hogy a 136. § (1) bekezdés egyes alpontjai mire vonatkoznak és ezek között egyetlen egy olyan rendelkezés sincs, ami szerint az egyik fél, jelen esetben a hitelező tartozás összegére tett nyilatkozatáról ténytanúsítványt lehetne kiállítani. A Kjt. 136. § (1) bekezdés g) pontjában nevesített egyéb jogi jelentőségű tényeket a 144. § (1) bekezdése határozza meg, amiből következően csak a közjegyző jelenlétében lefolytatott eljárásban történt tények tanúsíthatók egyéb jogi jelentőségű tényként. A felperes és adóstársa által felhalmozott tartozás összegére értelmezhetetlen, hogy ez a tény a közjegyző jelenlétében történt volna. A felperes helytálló érvelése szerint ezért a tartozás összegéről tény tanúsítvány nem állítható ki. Ez következik közvetlenül a Kjt. 136. § (2) bekezdéséből, ami szerint a közjegyző felelőssége a tanúsítvány tartalmi valódiságáért is fennáll, aminek körébe a perbeli okirat szerint beletartozott a tartozás összege is. A tartozás összegének valódiságáért való felelősség pedig fel sem merülhet, mert az nem a közjegyző jelenlétében halmozódott fel, azt közvetlenül nem észlelte. A ténytanúsítvány kiállításának feltételei ezért valóban nem álltak fenn, ennek következményeit azonban nem ebben a perben, hanem a végrehajtás elrendelése során lehetett vagy kellett volna levonni, különös figyelemmel a Kjt. 2015. július 1. után elrendelt végrehajtási eljárásokra alkalmazandó 147/A. §-ára, ami egyértelművé teszi, hogy nem tekinthető közokiratnak az a tanúsítvány, amelyet a közjegyző a 136-147. §-ban foglaltak megsértésével készített. Arra nézve adat nem áll rendelkezésre, hogy a felperes elleni végrehajtást mikor rendelték el és az előbbi

rendelkezést lehetett-e alkalmazni, ennek azonban azért nem volt jelentősége mert személyiségi jogsértést biztosan nem tudott megvalósítani önmagában az alperes által kiállított okirat és ráadásul ebben az eljárásban a felperes nem is volt ügyfél. Erre tekintettel a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet el kellett utasítani.

A felperes második keresete az okiratban említett bizonylat kiadására irányult, amely bizonylat az alperes nyilatkozata szerint nincs a birtokában. Ezt a keresetet az előbbi keresethez képest tartalmilag [Pp. 3. § (2) bekezdés] úgy kell értelmezni, hogy az nem ingó kiadására irányult. A felperes ezzel a kereseti kérelmével nem tulajdoni igényt kívánt érvényesíteni, hanem valójában azt kívánta bizonyítani, illetve alátámasztani, hogy az alperes által kiállított okirat nem felel meg a rá vonatkozó jogszabályi előírásoknak, és hogy az alperes az okirat kiállítása során a Kjtv. előírásait megsértve járt el. Ugyanakkor a jogellenes magatartás önmagában kártérítési igényt nem alapozhat meg, a nem vagyoni kártérítési igény személyiségi jogsértés hiányában alaptalan volt, okirat kiadására pedig az alperest kötelezni nem lehetett, mert ilyen okirat nincs a birtokában.

Az elsőfokú bíróság mindkét keresetet elutasító döntése - a nem vagyoni kárigény tekintetében az előbb kifejtett eltérő indokok alapján - helytálló volt, ezért a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított perköltségének megfizetésére. A feljegyzett fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentessége miatt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2018. január 11.

Dr. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.  
a tanács elnöke

. Matosek Edina s.k.. Benedek Szabolcs s.k.  
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: